

Δεκαέξι περίπου ημέρες απέμειναν μέχρι την εκλογική αναμέτρηση της 17ης Ιουνίου κι η μάχη της Νέας Δημοκρατίας με τον ΣΥΡΙΖΑ για την πρωτιά έχει αναγάγει σε «ντέρμπι» για δύο την εκλογική διαδικασία. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν μάχη στήθος με στήθος και με οδηγό αυτές θα επιχειρήσουμε να αναλύσουμε τα δεδομένα. Τις προηγούμενες ημέρες, αλλά και σήμερα, δημοσιεύουμε τα τελευταία δημοσκοπικά ευρήματα, τα οποία αποτυπώνουν τη μάχη για την πρώτη θέση, η οποία - όπως είναι γνωστό - πρωτοδοτείται με 50 βουλευτικές έδρες. Σήμερα είναι η τελευταία ημέρα δημοσιοποίησης δημοσκοπήσεων στην Ελλάδα, καθώς υπάρχει σχετική απαγόρευση για τις δύο τελευταίες εβδομάδες και θα προσπαθήσουμε να δούμε πως έχει το τοπίο. Με την υποσημείωση ότι δύο εβδομάδες πριν από τις εκλογές της 6ης Μαΐου δεν αποτυπώνονταν στις δημοσκοπήσεις η δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ και το τελικό αποτέλεσμα. Απομένει ακόμη πάρα πολύ χρόνος (μιλώντας με πολιτικά δεδομένα) κι όλα μπορούν να ανατραπούν μέχρι την Κυριακή των εκλογών. Με αυτές τις επιφυλάξεις θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε όσα συμβαίνουν.

Στις εκλογές της 6ης Μαΐου δύο ήταν οι κύριες κατευθύνσεις του εκλογικού σώματος, έτσι όπως αποτυπώθηκαν στο εκλογικό αποτέλεσμα. Το πρώτο βασικό ζήτημα ήταν το μνημόνιο, το οποίο απορρίφθηκε με εκκωφαντικό τρόπο από τους Έλληνες ψηφοφόρους. Το δεύτερο ήταν η αποδοκμασία του πολιτικού συστήματος, μία αποδοκμασία που φάνηκε όχι μόνο από την καταβράθρωση του ΠΑΣΟΚ και την σημαντική οπισθοχώρηση της Νέας Δημοκρατίας, αλλά κυρίως από την ψήφο διαμαρτυρίας που εξασφάλισαν κάποια κόμματα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, η Χρυσή Αυγή κ.α.

Στις εκλογές της 17ης Ιουνίου το σκηνικό είναι διαφορετικό. Αντιμνημονιακές δυνάμεις δεν υπάρχουν πια (τουλάχιστον στον προεκλογικό λόγο), καθώς όλοι (ακόμα και το ΠΑΣΟΚ κι η Νέα Δημοκρατία) συμφωνούν ότι χρειάζεται επαναδιαπραγμάτευση του. Αυτό ζητά κι ο ελληνικός λαός, ο οποίος δείχνει να απορρίπτει την μονομερή καταγγελία του αφού μια τέτοια κίνηση θα έθετε σε αμφιβολία την συνέχιση της ευρωπαϊκής προοπτικής της χώρας και θα έφερνε την έξοδο από το ευρώ πολύ κοντά. Έτσι, σ' αυτήν την προεκλογική εκστρα-

ΚοσμοΠΟΛΙΤΙΚΑ

Γράφει ο Παναγιώτης Νικολάου

Όλα ανοιχτά

τεία έχουν κυριαρχήσει τα διλήμματα τέτοιου τύπου, τα οποία ενεργοποιούν τα συντηρητικά αντανακλαστικά του εκλογικού σώματος.

Στις εκλογές της 17ης Ιουνίου - σύμφωνα πάντα με τις δημοσκοπήσεις - το κέντρο βάρους έχει φύγει από το μνημόνιο και την εφαρμογή ή την απόρριψή του κι έχουν βρεθεί στο επίκεντρο δύο άλλοι προβληματισμοί. Αν θα υπάρξει διακυβέρνηση της χώρας μετά τις 17 Ιουνίου και κατά πόσο θα εξασφαλισθεί η παραμονή της χώρας στο ευρώ. Το πρώτο θέμα έχει προέλθει σαν αποτέλεσμα

της φαρσοκωμωδίας που εκτυλίχθηκε με τις διερευνητικές εντολές για σχηματισμό κυβέρνησης και της ανησυχίας των ψηφοφόρων για παράταση της ακυβερνησίας. Οι Έλληνες ψηφοφόροι έδωσαν στις 6 Μαΐου εντολή για σχηματισμό κυβέρνησης συνεργασίας κι είδε τα κόμματα να μην... συνεργάζονται. Έτσι, σήμερα στρέφονται στα δύο πρώτα κόμματα (ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ) στην προσπάθεια να υπάρξει κυβερνητική λύση.

Όσον αφορά την παραμονή της Ελλάδας στο ευρώ, είναι συντηρητική η πλειοψηφία

των Ελλήνων πολιτών που την θέλει με κάθε τρόπο. Έτσι, τα εκβιαστικά διλήμματα (από Ελλάδα κι Ευρώπη) έχουν ανησυχήσει τους ψηφοφόρους, με αποτέλεσμα την αναδίπλωση. Ακόμα κι ο ΣΥΡΙΖΑ αναγκάστηκε να υποχωρήσει από την αρχική του θέση για μονομερή καταγγελία του μνημονίου και μιλιά για διασφάλιση της παραμονής της χώρας στην ευρωζώνη. Παράλληλα, προσπαθεί να μεταφέρει το κέντρο βάρους στο μνημονιακό ζήτημα, όπου σίγουρα έχει περισσότερα οφέλη από τη Νέα Δημοκρατία, η οποία παίζει το ευρωπαϊκό χαρτί.

Το κόμμα του Αντώνη Σαμαρά παρουσιάζει πολύ υψηλά ποσοστά συσπείρωσης και φαίνεται πως έχει τον πρώτο λόγο στην παράταση νίκης. Το κόμμα του Αλέξη Τσίπρα, όμως, έχει περιθώριο μεγαλύτερης ανόδου για δύο κυρίως λόγους. Πρώτον, δεν έχει πετύχει ακόμη το μέγιστο συσπείρωσης όσον το ψήφισαν στις 6 Μαΐου και δεύτερον αντλεί ψήφους από ένα πιο ευρύ πολιτικό φάσμα (από την άκρα Δεξιά μέχρι την άκρα Αριστερά). Στα συν του ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι διαθέτει αρχηγό και στελέχη που είναι άφθαρτα, σε αντίθεση με τη Νέα Δημοκρατία που αν εκλεγεί μάλλον θα έχουμε μία από τα ίδια.

Όπως και να έχει, απομένει πολύς και κρίσιμος πολιτικός χρόνος. Στις προηγούμενες εκλογές ο Αλέξης Τσίπρας κατάφερε να επιβάλλει την πολιτική του ατζέντα και να βγει πολλαπλά κερδισμένος, σε αυτήν την προεκλογική περίοδο δεν το έχει ακόμη καταφέρει. Ίσως και γι' αυτό επιστρέφει στον έντονο αντιμνημονιακό του λόγο. Η Νέα Δημοκρατία έχει χτυπήσει ταβάνι με την Εθνική Συνδιάσκεψη και την επιστροφή της Ντόρας Μπακογιάννη κι επενδύει στα συντηρητικά αντανακλαστικά τα οποία υποδαυλίζει η αμφιβολία για την παραμονή στο ευρώ.

Για τα υπόλοιπα κόμματα είναι γρίφος η οποιαδήποτε πρόβλεψη. Φαίνεται, πάντως, ότι το ΠΑΣΟΚ παγώνεται στο ποσοστό του 13%, το ΚΚΕ θα πρέπει να περιμένει μείωση του ποσοστού του κι η Χρυσή Αυγή μάλλον θα καταφέρει και πάλι να μπει στη Βουλή, σε αντίθεση με τον ΛΑΟΣ που οδεύει προς την εξαφάνιση. Όλα, πάντως είναι ρευστά κι ανοιχτά κι αυτή είναι κι η ομορφιά της προεκλογικής περιόδου.

Οι... τεμπέληδες

Φαίνεται τελικά πως... ΟΟΣΑ δεν φθάνουν οι Ευρωπαίοι τα κάνουν κρεμαστάρια! Αναφερόμαστε στα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα ο Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (ΟΟΣΑ), σύμφωνα με τα οποία ο ελληνικός λαός εργάζεται σκληρά κι είναι ο δεύτερος πιο εργατικός μεταξύ των 34 κρατών-μελών του Οργανισμού. Μάλιστα, κατέχει την πρώτη θέση στην Ευρώπη, αφήνοντας κατά πολύ πίσω τους Γερμανούς, τους Ολλανδούς και τους Σκανδιναβούς, οι οποίοι δεν έχουν σταματήσει να αποκαλούν τους Έλληνες «τεμπέληδες». Τα στοιχεία αυτά του ΟΟΣΑ αποτελούν την καλύτερη απάντηση σε όλους αυτούς που θέλουν να μειώσουν τον ελληνικό λαό - ανάμεσά τους και μερικοί εδώ στο Σίδνεϊ που γράφουν για έναν λαό που ξημερωβραδιάζεται στα μπαρ και στις καφετέριες. Η πραγματικότητα είναι ότι ο ελληνικός λαός εργάζεται σκληρά, αλλά οι αποδοχές του είναι κατά πολύ μικρότερες των άλλων λαών της Ευρώπης. Τα στοιχεία αυτά του ΟΟΣΑ βάζουν τα πράγματα στη θέση τους για έναν λαό που αδικείται τόσο από την μισθοδοσία του, όσο κι από τα πικρόχολα σχόλια εχθρών και «φίλων».

Σκίτσο του Πάνου Μαραγκού από το "ΕΘΝΟΣ"

Ψυχασθένειες

Η είδηση (βλ. σελ. 2) αναφέρει ότι «οι ψυχασθένειες κοστίζουν \$3,3 δις στην αυστραλιανή οικονομία». Αυτό δεν είναι τίποτα. Που να δείτε πόσο κοστίζουν στην Ελλάδα. Και δεν αναφερόμαστε τόσο στους ανίκανους πολιτικούς, όσο στους... ψυχασθενείς που επιμένουν να τους ψηφίζουν. Γιατί είναι ψυχασθένεια να συνεχίζεις να στηρίζεις αυτόν που σε σπρώχνει στον γκρεμό...